

Не ще да отречемъ, че колкото незначителни и да сж били турскитѣ войски срѣщу Сърбия, нейната намѣса не е играла никаква роля, но не бива, обаче, да се забравя, че тя иде слѣдъ като най-голѣмата и най-геройски защищавана турска твърдина падна и, слѣдователно, когато пжтя на руситѣ къмъ Цариградъ бѣше разчистенъ и турската войска не прѣдставляваше друго, освѣнъ негодни за отпоръ пълчища. Сръбската намѣса не улесни твърдѣ много рускитѣ операции и въ софийско, за-щото, слѣдъ като Сърбия завладѣва Нишъ, Пиротъ, Бѣла-Паланка и Враня, счита за нужно да си прати войскитѣ къмъ Косово, изпразнено отъ турски войски, вмѣсто да се съедини съ руситѣ при София. Когато приближава врѣмето да се прѣговаря за миръ, сръбското правителство бърза да изпрати на своя повѣренникъ въ руската главна квартира полковникъ Катарджиу потрѣбнитѣ улжтвания относно защитата на сръбскитѣ интереси. Въ сжщото врѣме то праща въ Петроградъ Милосавъ Протича, съ задача да го държи въ течение за намѣренията на руското правителство, както и да застъпва енергично сръбскитѣ интереси. Тѣзи интереси сръбското правителство формулирва така: 1 да се признае независимостъта на Сърбия и 2 да се присъединятъ къмъ нея косовския и новопазарския вилаети, като се придаде и Видинъ. Или, по-точно, споредъ картата на бждеща Сърбия, която правителството прилага къмъ исканията си, да се присъединятъ къмъ нея: Вишеградъ, Фоча, Бѣло Поле, Берана, Дебъръ, Велесъ, Шипъ, Джумая, Кюстендилъ, Радомиръ, Драгоманъ, Гинския проходъ, Конаштица, Стара-планина, прохода Св. Никола до Бѣлоградчикъ и Кула съ Видинъ. Всички тия пунктове се намиратъ къмъ периферията на исканата територия. Въ нея влизатъ освѣнъ тѣхъ и слѣднитѣ: 1. Нишки окръгъ, съ околии — нишка, пиротска, вранска-лѣсковска, прокупленска, куршумлийска и трѣнска; 2. Призрѣнски — съ околии: призрѣнска, лумска, дяковска, ипекска, тетовска; 3. Скопски — съ околитѣ: скопска, кумановска, кратовска, егрипаланкска, кочанска, радовишка, щипска и 4. Новопазарски — съ околитѣ: новопазарска, митровишка, васоевишка, трнровишка, бѣлополска, прѣполска, колашинска, сенишка, нововарошка и плѣвленска¹⁾.

Но понеже графъ Игнатевъ прѣговарялъ съ турското правителство да се даде Нишъ на България, като на Сърбия

¹⁾ Тамъ, стр. 111—113.